

"Oletko kiusattu?"

Kuka tulikaan taas - repien riekaleiksi sielusi? Kuka haavoitti ja löi niin, että olet musertua maahan tuskasi alla? – Toisinaan tuntuu siltä, että joidenkin ihmisten elämäntehtävänä on kiusata ja koetella toisia kanssamatkaajia. Tämä ominaisuus periytyy - ikävä kyllä - mukaamme uskoon tultuamme. Ellemme opi valvomaan ja vaeltamaan Kristuksen rakkaudessa, saatamme kasvaa julmiksi vihan ja ilkeyksien lietsoksi.

"Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettäköämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatusessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatusessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa."

1.Kor.5:7-8

Raamatun sana kertoo meille, että Jeesus joutui ihmisten hylkäämäksi ja monen vihamielisen ihmisen kiusattavaksi. Vaikka Hän teki hyvää ja ihmiset riemuiten ylistivät suurta Jumalaa Hänen läheisyydessään, silti nuo sokeat fariseukset ja kirjanoppineet vain piikittelivät julmasti Jeesuksen tapaa toimia.

"Sillä sen tähden, että Hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi Hän kiusattuja auttaa." Hebr.2:18

Oli totta, että sapatin laki velvoitti voimallisesti tuon ajan juutalaisia, mutta silti Jeesus toi uutta näkökulmaa tuohon raskauttavaan kahleeseen. Hän opetti, että *sapattina on lupa tehdä hyvää.* (Matt.12:11-12) Lisäksi Hän jumaludessa auktoriteetissaan teki selväksi, että *ihmisen poika on sapatin herra!* (Matt.12:8) - Juuri nämä Jeesuksen opetukset pitäisi antaa viitteitä myös tämän päivän kristityille monen uskonnollisenkin lain ja asetuksen kohdalla. Vaikka noudatamme Raamatun tuomia normeja, meidän on ymmärrettävä, ettei niiden nojalla saa tehdä pahaa, - tai jättää tekemättä hyvää lähimmäisillemme.

Kiusattuna ja heikkoutta kokiessamme kiusausten keskellä, voimme luottaa siihen, että Jeesus tietää, mistä niissä hetkissä on kysymys. Hän säälii vajuksiamme ja on valmistanut omalla sovitustyöllään meille pääsyn Isän tykö, että me rohkeasti saisimme turvautua joka hetki Jumalaan.

"Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitääkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiämme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan." Hebr.4:14-16

Jumalan armon osallisuus onkin lääke haavoitetulle sielullemme. Armon läsnäolo antaa voimaa anteeksiantoon niitakin kohtaan, jotka ruoskivat sielumme vereslihalle. Kun Pietari oli nähnyt, miten paljon Jeesuksen piti kärsimän ihmisten syntivelan tähden, Hän iloitsi saadessaan ruoskaniskuja Jeesuksen nimen tähden! (Apt.5:41) Jospa Pyhä Henki innoittaisi meitäkin iloitsemaan kärsimystemme keskellä - olemmehan me osallisia siinä Kristuksen kärsimyksiin, mutta myös Hänen voittoonsa ja ylösnousemukseensa! Myös Paavali oli löytänyt Jeesuksessa Kristuksessa - uskoessaan Häneen - sen mielen, jossa hän toteaa Elämän olevan Kristus ja kuoleman olevan vain suuri voitto! (Fil.1:21)

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettyä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana. Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestävyisyys koetuksissa havaittaisiin paljoo kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulesa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen."

1.Piet.1:3-9

- "Vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa" - Mieti, miten lyhyt on elämämme verrattuna iankaikkisuuteen! Mitä pieni hetki onkaan ikuisuuden rinnalla? – Jospa muistaisin kiusattuna aina nostaa katseeni ikuisuuteen ja perintöosaan, joka minua odottaa hyvin pian! Jospa pukisin vain huulilleni sydämeni toiveen sanoiksi: "Tule, Herra Jeesus! Tulethan pian!"

"Niin kuin kirjoitettu on: "Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina". Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Room. 8 : 36-39

Ajattelethan, miten uskonhenkisiä ajatuksia Pietari ja Paavali kirjoittivat - kaiken vainon ja kiusojen keskellä! Miten yksinäisiä ja turvattomia he olivatkaan inhimillisesti katsoen. Mutta heillä oli jotain enemmän! He täytyivät Pyhällä Hengellä, veisasivat ylistyslauluja Herralle, valoivat itseensä uskoa, toivoa ja rakkautta jumalisesta maailmasta - sillä seurauksella, että he mitään pelkäämättä julistivat evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta - olipa vastassa sitten *herra tai tavallinen polkujen tallaja!*

"Minä olen kovin vaivattu; Herra, virvoita minua sanasi jälkeen. Kelvatkoot sinulle, Herra, minun suuni vapaaehtoiset uhrin, ja opeta minulle oikeutesi." Ps.119:107-108

Kun tämän päivän kiusoja ja koettelemuksia ajattelee, huomaa, että meidän kärsimyksemme ovat kovin erilaisia, kuin apostolien kokemat raihaniskut ja kahleet kylmässä vankityrmässä. Me olemme myös unohtaneet tehtävämme evankeliumin eteen. Saatamme kyllä puhua, että *"se henkilö ei tee mitään, se seurakunta on kuollut eikä toimi, eivätkä eri-ikäiset enää lähde evankelioimaan Herran tuli rinnassa.* - Huomaammeko kuitenkin esittää näitä kysymyksiä itsellemme? Mitä me teemme sen eteen, että Jumalan Sana menestyisi ja ihmiset löytäisivät pelastuksen sielulensa? – En nyt tarkoita, että sinun tulisi lähteä sönkötämään ihmisille farisealaisia fraasejasi, tai omahyvyttäsi korostavia piirteitä, - vaan sitä, missä ja miten voisit aidosti kohdata ihmisten hätää? – Missä on se paikka ja hetki, jossa minä osoittaisin lempeää Kristuksen rakkautta nääntyneelle ihmiselle? Missä ja miten voisin luoda ympärilleni Pyhän Hengen ilmapiiriä niin, että tilanteiden tullen ihmiset uskaltautuisivat tulla myös minun luokseni, ja voisin am-

mentaa heille elävää vettä? Minunhan tulisi tulla juuri *sen elämänveden läheteeksi, joka kumpuaa aina iankaikkiseen elämään.*

Toisinaan meidän tulisi nostaa päämme ja katseemme - Pietarin, Paavalin ja Silaksen tavoin - omasta surkeasta inhimillisestä tilanteesta pois ja tehdä jotain järisyttävää. Ei se sovi tämän maailman korville, että kesken arkipäivän alkaisi ylistää! Ei maailmanmielisyys sitä hyväksy, mutta tiesitkö, että Kristuksen mielenlaatuun liittyvät sanat: **"YLISTÄMINEN ON SULOISTA!"** - Inhimillisesti se ei ole suloista - silloin kun haavat kirvelee ja on todella paha olla, mutta jospa siinä hetkessä voisi alkaa vaeltamaan hengessä. (Gal.5:16) Inhimillisesti rakkaat apostoliveljemme olisivat nurisseet ja voivottelleet kohtaloaan ja kipeitä haavojaan kaiken häpeän lisäksi, mitä heidän osakseen oli tullut. Ihmisethän olivat nähneet, miten heitä ruoskittiin - *kuin häjypäisiä kersoja!* Jotenkin he löysivät tien mielen ja hengen uudistukseen - juuri silloin, kun kaikki oli toivottomimmillaan! - Olisiko tässä minulla opittavaa? Voisinko jo etukäteen valmistella itseäni tulevia taisteluja varten, täyttyen Pyhällä Hengellä ja jumalisella viisaudella? Nehän kaikki ovat ulottuvillani Jeesuksessa Kristuksessa - aivan samoin, kuin sinunkin kohdallasi! Juuri oikeaan aikaan tulisi turvautua Jumalan armoon Jeesuksessa Kristuksessa - ja ymmärtää Hänen kauttaan anteeksiannon voimaa - *"sillä he eivät tiedä mitä tekevät."*

"Halleluja! Hyvä on veisata kiitosta meidän Jumalallemme. Se on suloista; ylistäminen on soveliasta."

Ps.147:1

Tiedän, ettei tähän riitä inhimillinen ponnistelumme. Apostolisiin tekoihin tarvitaankin uskoa - juuri sitä uskoa, minkä kohtasimme antaessamme elämämme Jeesukselle. (Ps.116:10) Yhä edelleen Hän, Jeesus Kristus on uskomme kohde - ei uskovaisuutemme teot ja toimet, onnistumiset tai epäonnistumiset. Uskoamme ei määrittele toiset ihmiset, eivät kiusaavat, eivätkä myötäkaraan silittelevät ja niin vuo-laasti kehuvat. Uskomme on uskoa Jeesukseen - hyljäten kaiken muun - niin kuin Paavali luki kaiken muun tappioksi Kristuksen tuntemisen rinnalla! (Fil.3:8) Huomasithan sanan *"tuntemisen"*? Paavali siis uskoi Häneen, jonka Hän myös tuns! Entäpä me, tämän päivän Kristityt - tunnemme me Jeesuksen, Hänen läsnäolonsa, tahdonsa, kirkkautensa toivon, pyhyden ja puhtauden lähteen, synnistä erottavan voiman, ja kuulumisen Jumalalle Hänessä ja Hänen kauttaan? - Viimepäivien rukouksiini on kuulunut sanat, *"en kuulu synnille, tälle maailmalle, omalle mielelle, heikkoudelle, tämän maailman rikkauksille - en, vaan kuulun Sinulle JEESUS!"* - Näin rukoillen ja ylistellen Jumalaa kiitollisin mielin, sain jälleen tulla täytetyksi Pyhällä Hengellä. Sain kokea, miten ylistyslaulun sanat alkoivat elämään Jumalan voimasta - ja se sai murtaa miehen sydämen! Kyyneleet virtasivat ylistyslaulun saattelmina:

*"Sillä Sinua tahdon palvella!
Sinun tahtoasi tehdä ilolla!
- Herrani Jeesus - Oot elämäni!
- Herrani Jeesus - oot rakkautein!
- Sä valtasit, mun sydämeni,
kun synneistäni mut vapautit!
- Siks riemuiten soi säveleni,
ja mielelläni mä Sua ylistän
- mä Sua ylistän, - mä Sua ylistän!"*

Saatat ehkä ajatella, että tuo vanha kymmeniä vuosia vanha oleva laulu on puhki laulettu, aivan kyllästymiseen saakka. Niinhän se minullekin oli, mutta jostain syystä Pyhä Henki sytytti sen alkuperäiseen *"roihuunsa"* - sellaiseen, joka on enemmän, kuin tunnekuuhu nostalgisen laulun äärellä. Herran hyvyttä maistaneena - tiedän, ja vaistoan sen, milloin Jumalan Henki on erityisesti läsnä ja koskettaa juuri oikealla tavalla ihmis-sydäntä. - Uskallankin väittää, että ylistäminen on suloista, kiitollinen mieli tuntuu hyvältä ja rakkautta pursuava sisin ja Jumalan hyvyydestä ylivuotava sydän on parasta, mitä ihminen voi kokea vaikeuksiensa keskellä.

"Daavidin virsi. Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, Hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt, Hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvydel-lään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan." Ps. 103 : 1-5

